

NY VERDEN

HISTORIENS OG PROFETIENS GULDALDER

Dæmoners Voldsregimente paa Jorden

Af Niels Jensen, København.

Den korte, knappe Beretning i Genesis om Syndfloden og de Forhold, der gik forud for denne Verdenskatastrofe, er et af de mest interessante Dokumenter, som forefindes. Bibelkritikerne benægter, at en Begivenhed som Vandfloden har fundet Sted eller overhovedet har kunnet finde Sted. Men man behøver blot at rejse med Jernbanen fra Oslo til Trondheim for at finde tydelige Spor af Vandfloden, skaaret ind i Norges ældgamle Urfjelde som evige Runer, der taler deres tydelige Sprog om den Katastrofe, der for mere end fire Tusinde Aar siden gjorde Ende paa en Verden af Ondskab og Ugudelighed og fremkaldte den sidste Istid med dens livsfjendske Kulde og vældige Is- og Snemasser, hvis Rester endnu dækker det meste af Grønland, store Dele af Nordamerika og Asien samt det vældige Fastland omkring Sydpolen.

At Syndfloden virkelig har fundet Sted blev videnskabeligt paavist allerede saa langt tilbage som i 1874 af Professor Vail, der opstillede den berømte Ringteori, og af Professor Wright i 1901. Det er Charles T. Russell, der har Æren af at være den første, der nøjere paaviste Overensstemmelsen mellem Bibelens Skabelsesberetning, Syndfloden og Ringteorien. (Se *Den nye Skabning*, Kap. 1.) Det er altsaa en gammel Nyhed, Magister Nørregaard for nylig har draget frem herhjemme, naar han fortæller, at Udgravninger i Abrahams Hjemland bekræfter Beretningen om Syndfloden. Dog er det interessant at se, hvorledes Udgravningerne bekræfter Bibelens Beretninger.

For nylig indeholdt *Ny Verden* et Radioforedrag af Dommer Rutherford om Syndfloden, og heri blev der indgaaende gjort Rede for det, vi kunde kalde de fysiske Aarsager til Vandfloden, nemlig

Vandringen, der brast, styrtede ned ved Polerne og skyllede hen over Jorden som kæmpemæssige Flodbølger, der knuste alt paa deres Vej, søndermalede Bjergenes Toppe, skar dybe Furer i Klipperne, fejede en hel Verdenskultur til Side og sænkede Verdensdele i Havets Dyb.

Medens altsaa Vandflodens fysiske Aarsager let kan paavises, baade ud fra Bibelen og Videnskaben, er det vanskeligere at trænge til Bunds i det Mysterium, vi kunde kalde Vandflodens moralske Aarsager. Dog giver Bibelens Beretning os et tydeligt Billede af de Tilstande paa Jorden, som foranledigede Gud til at gøre Ende paa den daværende Verden. Det, som fandt Sted paa Jorden forud for Vandfloden, var af en langt mere alvorlig Art end en blot og bar moralsk Fordærvelse blandt Menneskene. I Bibelens Beretning herom finder vi Forklaringen paa mange gaadefulde Ting og videnskabelige Problemer. Fundne Skeletter, Kranier, Forsteninger og Kulturrester, som Videnskabsmændene ikke kan faa placeret nogetsteds, faar her deres Forklaring. Adskillige Ting i de hedske Mytologier, f. Eks. i de nordiske Gudesagn, maa uden Tvivl føres tilbage til den antediluvianiske Kultur. Spiritismens Gaade finder ligeledes her sin Løsning.

Dæmonernes Kæmpeafkom

Beretningen i 1 Mosebog 6 er kort og knap, men dog fyldig nok, om end de virkelige Forhold tilsløres noget af de daarlige Oversættelser. I sin korte Fyldighed siger Beretningen: Da Menneskene var begyndt at blive talrige paa Jorden, saa Elohim-sønnerne, det vil sige Engle, at Kvinderne var skønne, og de fik Lyst til at leve samme Seksual-liv som Menneskene. De materialiserede sig, frem-

traadte paa Jorden i Menneskelegemer og indgik Forbindelse med Kvinderne. De frembragte der- ved en Bastardslægt, en Slægt af Kæmper, Nefilim, og i Forening med disse oprettede de et Voldsre- gimente paa Jorden. Menneskene har en Tid sat sig til Modværge, men maatte bukke under for Overmagten, er blevet undertvunget eller drevet ud i Ødemarker og Udørkener, hvor de fristede en kummerlig Tilværelse og efterhaanden degenere- rede. Dæmonernes og deres Kæmpeafkoms Ond- skabskultur har efterhaanden bredt sig over det meste af Jorden. „De fyldte Jorden med Vold,“ siger Beretningen. Apostlene Peter og Judas be- kræfter 1 Mosebogs Beretning og viser tyde- ligt nok, at det var Engle, Aandevæsener, der var Tale om, og ikke Mennesker. — Judas 5, 6; 1 Pe- ter 3: 18-20.

Disse faldne Engle, der var blevet til Dæmoner i Menneskeskikkelse, var langt mere intelligente end Menneskene, og deres Kæmpeafkom har uden Tvivl ogsaa haft Aandsevner og Intelligens, der overgik Menneskenes. Men de var onde ud over al Beskrivelse. „Deres Hjertes Tanker var kun Ond- skab hele Dagen.“ Deres overmenneskelige Intel- ligens blev taget i Ondskabens og Ugudelighedens Tjeneste, og Resultaterne blev et Voldsregimente, i Sammenligning med hvilket Rædselsherredømmet i Frankrig har været et Paradis. Menneskene har lidt ubeskriveligt, saa længe dette varede. De, der faldt til Føje og traadte i Dæmonernes og Nefi- lims Tjeneste, har maaske haft det nogenlunde taaleligt, fraregnet at Dæmonernes og deres Af- koms umenneskelige Ondskab maa være gaaet dem paa Nerverne. Men ve dem, der har vovet at sætte sig op imod Voldsherrerne uden at staa under guddommelig Beskyttelse! De er blevet pint og terroriseret paa det grusomste. Det var de nøgne Kendsgerninger, Gud omtalte for Noa, da han sag- de: „Alt Køds Vej er fordærvet paa Jorden, og Jorden er fyldt med Vold af dem“ — nemlig af Dæmonerne og deres Bastardafkom, som havde Jorden og Menneskene i deres Magt. Det var Dæ- monerne og deres Afkom, der fordærvede Menne- skene ved deres umoralske Færd.

Neanderthal- og Cromagnon-Racen

De før omtalte Skeletfund, Kranier o. s. v. ka- ster interessante Strejflys over dette antediluvi- anske Verdensrige og dets Dæmonkultur. Man har klassificeret disse Skeletter og Kranier efter visse ejendommelige Raceligheder, og særlig to Racer er blevet meget omtalt i videnskabelige Afhandlinger og Skrifter, Neanderthal-Racen og Cromagnon-

Racen. Neanderthal-Racens Hjerneskal er forholds- vis lille, hvorfor man mener, at vi her staaer over for det primitive Menneske paa det laveste Kul- turtrin. At man ikke altid kan bedømme en Mands Intelligens efter Hjerneskalens Form og Størrelse, har man et ganske pudsigt Eksempel paa. En me- get berømt tysk Professor holdt Foredrag for en Forsamling af meget lærde Damer og Herrer. Han demonstrerede et Kranium af et meget primitivt Menneske og paaviste indgaaende, at her stod vi næsten over for det manglende Led, et Væsen, der i Forstand ikke naaede ret meget højere end de klogeste Aber, et Urmenneske, der havde levet for mange Millioner Aar siden. Da Professoren sluttede sit høj lærde Foredrag under stormende Bifald, traadte en ung Videnskabsmand frem til Talerstolen og bad om Tilladelse til at foretage et Par Maalinger, dels af det omtalte Urmenneskes Kranium og dels af Professorens Hoved. Professo- ren har nok følt sig smigret, han gav i hvert Fald beredvilligt sin Tilladelse. Efter nogle Minutters Forløb fremlagde den unge Videnskabsmand sine Resultater omtrent med følgende Ord: „Mine Da- mer og Herrer! Det er ganske ejendommeligt at se, at vor høj lærde Professors Hjerneskal prak- tisk talt har de samme Dimensioner som det ny- lig demonstrerede Kranium.“ — Selv om Nean- derthalmenneskets Hjerne var lille, beviser det ikke, at han ikke var klogere end en Abe; der er tværtimod Grund til at tro, at han har været lige saa godt begavet som de nulevende Racer. Cro- magnon-Racen var store Mennesker, høje og kraf- tige, med en særdeles veludviklet Hjerne og en meget høj Intelligens. Ifølge Videnskabsmændenes Maade at bedømme Sagen paa, skulde altsaa Cro- magnon-Racen repræsentere et langt senere Tids- punkt i Udviklingen end Neanderthal-Racen og et langt højere Stade. Men her støder Videnskaben paa den Vanskelighed, som ingen Videnskabsmand hidtil har kunnet forklare, nemlig at rundt om paa Jorden, næsten overalt, finder man Neanderthal- Skeletter og Cromagnon-Skeletter Side om Side i de samme Jordlag. De to Racer har altsaa levet samtidigt, paa de samme Steder, i samme Kultur og under de samme Forhold og er gaaet til Grunde i den samme Katastrofe. Den eneste rimelige For- klaring paa dette Fænomen er den, man kan ud- lede af Genesis 6. Cromagnon-Racen var Dæmo- nernes Kæmpeafkom, medens Neanderthal-Racen, der tydeligt nok bærer Præg af Degeneration, er Menneskene, sandsynligvis Kains Slægt, der ifølge Beretningen udartede og degenereerede. Disse to Racer levede netop Side om Side paa Jorden i Ti-

den før Vandfloden, idet Kains degenererede og onde Slægt uden Tvivl ret hurtigt har „akklimatiseret“ sig under Dæmonernes Kultur.

Kunst og Teknik før Syndfloden

Vidnesbyrd om disse Væseners kunstneriske Sans finder vi den Dag i Dag rundt om i Klippehuler, hvor de har indhugget og indridset Billeder, der i rent kunstnerisk Henseende staa langt over, hvad moderne Malerkunst har frembragt. Raade i Amerika, Europa og Asien har man i antediluvianske Jordlag fundet Smykker og Redskaber, der er nøjagtig ens. Der har altsaa dengang været et meget livligt Samkvem mellem de tre Verdensdele. Her har vi uden Tvivl Løsningen paa Gaaden Atlantis, det forsvundne Fastland, der forbandt Europa og Amerika, ligesom Sydhavsøerne rimeligvis betegner Resterne af et Fastland, der over Australien knyttede Asien sammen med Amerika. Her har Datidens Dæmonkultur maaske haft sine Hovedcentre, som den store Vandflod saa sænkede i Havets Dyb.

De ejendommelige Statuer, man har fundet paa Paaskeøen, bringer ogsaa Bud fra den daværende Dæmonkultur. De forestiller Mennesker, men med ejendommelige, fremmedartede Ansigtstræk, paa en Gang baade frastødende og smukke, uden Tvivl Mindesmærker, Dæmonerne og deres Afkom har rejst over sig selv. Deres kolossale Størrelse og Vægt vidner om, at det ikke er Sydhavsøernes nuværende Beboere og endnu mindre et forhistorisk Abemenneske, der har rejst dem. Hver enkelt Statue er hugget ud af en massiv Klippeblok, ca. 25 Meter høj og af tilsvarende Bredde, altsaa omtrentlig paa Størrelse med Rundetaarn. En mægtig Intelligens maa staa bag dette Stykke Billedhuggerarbejde.

Datidens Arkitektur

Den saa berømte store Pyramide i Ægypten er sikkert ogsaa et arkitektonisk Værk fra den Verden, der forgik i Vandmasserne; men saa mægtigt er dette Bygningsværk, saa overmenneskeligt fint i sin Konstruktion, at det trodsede selve Verdens Undergang og blev staaende til den Dag i Dag, vidnende om Dæmonernes overlegne Evner og høje Intelligens. Ingen ægyptisk Konge har nogen Sinde raadet over tekniske Midler til at opføre et saadant Bygningsværk og endnu mindre haft Kundskab og Intelligens nok til at nedlægge de videnskabelige Lærdomme i Bygningen, som vi finder der. Der findes i Pyramiden Klippeblokke af indtil ti Meters Længde og en Vægt paa flere Tons,

slebet saa absolut glatte og føjet saa nøjagtigt sammen, at man ikke engang kan presse et Knivsblad ind i Sammenføjningen, og endnu mindre kan man skille dem fra hinanden. Jordens Vægt og dens Middellafstand fra Solen er angivet i Pyramiden med meget stor Nøjagtighed. Størrelsen π , Forholdet mellem en Cirkels Omkreds og dens Diameter, er angivet med fire Decimalers Nøjagtighed. Matematikernes evige Problem, Cirkelns Kvadratur, er løst i Pyramiden, om end vi ikke kan forstaa Løsningen. De gamle Ægyptere har ikke haft Kendskab til disse videnskabelige Problemer, heller ikke Menneskene paa Noas Tid. Men Dæmonerne, der oprindeligt var Engle og uden Tvivl Aartusinder tidligere var med til at lægge Jordens Grundvolde, har selvfølgelig vidst Besked om disse Ting og har bygget dem ind i Verdens mærkeligste Bygning, som et Vidnesbyrd om deres Intelligens og Ingeniørkunst.

I antediluvianske Lag har man endvidere fundet Metallegeringer, som Kemikerne nu til Dags ikke engang formaar at analysere, og Diamanter, hvori der er indgraveret meget kunstfærdige Billeder. End ikke med vor Tids fine Teknik kan man grave i Diamanter. —

Pragtfulde har de Byer og Paladser været, hvor Dæmonerne og deres Børn har levet i erotiske Udsvævelser, som vi ikke engang kan begribe. Paladserne har straalet af Guld og Sølv, Elfenben og Diamanter og har genlydt af Elskovsmusik, som ingen nulevende Komponist kan fremtrylle Magen til, afvekslende med Solo- og Korsang, sunget af Stemmer som en Caruso eller Sjaljapin vilde blive grønne af Misundelse ved at høre. Deres Kultur og Civilisation, deres Kunst og Teknik har været overmenneskelig høj, — kun en tynd Fernis over deres ufattelige Ondskab og Ugudelighed.

Vandfloden gør Ende paa Voldsregimentet

Da Tiden var inde, erklærede Gud: „Alt Køds Ende er kommet nær, og jeg vil udrydde dem til lige med Menneskene. Disse Aander skal ikke herske over Menneskene evindeligt, deres Tid skal kun være 120 Aar.“ Da de havde taget Jorden i Besiddelse og gjort sig til Herre over Menneskeslægten, domfældte Gud deres Verdensrige og erklærede, at det kun skulde bestaa i 120 Aar. Det maa sikkert være Meningen med de dunkle Ord i Genesis 6: 3.

Noa fandt Naade for Herrens Øjne. Han var ren i sin Slægt, ikke paa nogen Maade besmittet ved Samkvem med de faldne Engle eller deres Afkom. Fra Begyndelsen var han traadt modigt op

imod den Ondskab og Ugudelighed, der grasserede. En Tid har han sikkert haft mange Tilhængere blandt de undertrykte Mennesker, der i ham har set en Frelser og Befrier. Mange og hæftige Kampe har raset mellem Dæmonerne og Noas Tilhængere. Dæmonerne og deres Afkom har gjort desperate Forsøg paa at rydde Noa af Vejen og faa Bugt med hans Folk. Men Noa stod under guddommelig Beskyttelse, Dæmonhorderne har ikke kunnet røre ham eller rokke hans Tro paa Gud. I Tillid til Jehova gik han i Gang med at bygge Arken, og Haan, Spot og Ondskab regnede ned over ham. Gang paa Gang gik han midt ind i Dæmonernes Hovedstad og forkyndte frygtløst Jehovas Dom, forkyndte den kommende Vandflod, noget som Menneskene og Dæmonerne og deres Afkom maatte anse for en Umulighed. Det havde endnu aldrig regnet paa Jorden, Floderne og Havene var aldrig gaaet over deres Bredder, hvor skulde saa det Vand komme fra, der efter Noas Udsagn vilde gøre Ende paa Verden? Lidt efter lidt er Noas Tilhængere faldet fra, og den Dag, han gik ind i Arken, fulgtes han kun af sin nærmeste Familie. Man ansaa ham for en Taabe og en Fantast.

Verdens Dødsdag var kommet. For sidste Gang slog Noa til Lyd med Haanden og holdt fra Arkens Dør sin Afskedstale til de ugudelige Skarer, der havde samlet sig omkring Arken for at slaa ham ihjel. Han pegede paa Himmelen mod Nord og mod Syd, hvor man kunde se de umiskendelige Tegn paa, at en frygtelig Katastrofe nærmede sig. Truende tyk og sort hang Himmelen over den nordlige og sydlige Del af Kloden, Vandringen var lige paa Bristepunktet. Kæmpemæssige Lyn knitrede gennem Luften, ledsaget af Tordenbrag, der fik Bjerge og Klipper til at skælve. Nøjagtig paa Dag og Time brast Vandringen, frygtelige Flodbølger skyllede hen over Jorden fra Polerne mod Ækvator, under øredøvende Larmen, knusende alt paa deres Vej, malende Bjerge, Klipper og Bygninger til Støv, fejende en hel Verden til Side paa Timer eller Dage. Vanvittig Rædsel har grebet Dæmoner, Nefilim, Mennesker og Dyr, den frygteligste Panik, Jorden har set, opstod. De stærkeste og hurtigste flygtede over Hals og Hoved op i Bjergene for at søge Ly i Huler og Kløfter. Men Flodbølgerne voksede og voksede, pisket frem af uhyre Orkaner, der var kolde som Is og skar gennem Marv og Ben. Et grufuldt Skuespil for dem, der blev ramt af det, men pragtfuldt og storslaaet at se paa for dem, der kunde iagttage det fra Arken, i Tryghed og Sikkerhed.

Den almægtige Gud havde talt. Med eet Slag af

sin evige Arm fejede han Dæmonernes sataniske Verden til Side og frelste derved Menneskeslægten fra yderligere Fordærv. Vandfloden var ikke blot et Bevis paa Guds Almagt, men ogsaa et Udslag af hans Kærlighed til den Menneskehed, han havde skabt, den Slægt, der engang i hans Rige skulde lære at prise hans Navn for evigt.

Dæmonerne efter Vandfloden

Dæmonernes Kæmpeafkom gik til Grunde i Vandfloden sammen med Menneskene, og nu finder vi deres Skeletter Side om Side i Bjerghuler og Kløfter, hvor de søgte Ly for Floden. Men hvad blev der af Dæmonerne selv, der jo var Aandevæsener, som havde paataget sig Menneskelegemer? Man har villet paastaa, at de dematerialiserede sig, da Katastrofen brød løs, vendte tilbage til deres egentlige, aandelige Verden, og saaledes reddede deres aandelige Liv. Men der findes faktisk intet Bevis for denne Tanke. De havde paa Trods af Guds Vilje forladt deres høje Bolig, deres aandelige Tilværelsestrin, ved at leve som Mennesker, og der er i og for sig ingen Grund til at tro, at de egenmægtigt kunde vende tilbage dertil igen. Deres Menneskelegemer druknede i Floden, og de maatte igennem denne Død for at slippe ud af deres materialiserede Legemer. De oplevede Dødens Rædsel for bagefter at finde sig selv som hjemløse Aander i Jordens Atmosfære, hvor de siden har fristet en kummerlig Tilværelse, bundet i Mørke og Mulm. De har stadig længtes efter at komme i Forbindelse med Menneskene igen, og straks efter Floden begyndte de deres Forsøg herpaa. De havde først Held med sig hos Kams Slægt, de farvede Folk, der, saa langt deres Historie gaar tilbage, har haft livligt Samkvem med Aander gennem deres „Medicinmænd“, der ikke er andet end Medier. Ad den Vej lykkedes det Satan at levere „Bevis“ for sin gamle Løgn, som hele Verden tror den Dag i Dag: „I skal visselig ikke dø“, idet disse Aander giver sig ud for at være afdøde Mennesker. Det er de samme Dæmoner, der nu i Tiden ivrigt søger Forbindelse med Menneskene gennem spiritistiske Medier, og deres usædelige Natur fornægter sig ikke. Det er Gang paa Gang godtgjort, at deres egentlige Hensigt med at søge Forbindelse med Mennesker er at opnaa seksuel Tilfredsstillelse. Paa Jehovas store Domsdag skal disse Dæmoners endelige Skæbne besegles. —

Saaledes gik den daværende dæmoniske Verden under i den vældige Vandflod; ogsaa den nuværende onde sataniske Verden er dømt til Undergang og skal udslettes i det store Slag ved Har-

magedon, som nu forestaar. Men lad os huske, at ligesom de samme rasende Vandmasser, der knuste Dæmonernes Verden, ogsaa bar Arken og dens dyre Last trygt og sikkert ind i den nye Verden,

saaledes skal de mægtige Begivenheder, som nu knuser Satans Rige, føre Guds trofaste Folk og de Millioner, der aldrig skal dø, trygt og sikkert ind i den nye Verden, Guds evige Rige.

Bernhard Shaws Radioforedrag om Rusland

Da Mr. Bernhard Shaw sidste Efteraar vendte tilbage fra sit Besøg i Rusland, rundkastedes der fra Savoy Hill i London et Foredrag om de Indtryk, han havde modtaget under sit Besøg i dette mærkelige Land. Foredraget var særlig beregnet paa Amerika, og det blev ogsaa hovedsagelig kun Amerika, der kom til at nyde godt deraf; thi den engelske Presse bevarede en haardnakket Tavshed om denne Begivenhed og omtalte ikke Foredraget med en Linie. Den engelske Højfinans er aabenbart bange for de Virkninger, det kunde faa, om det utilfredse Proletariat fik alt for meget at vide om, hvorledes det russiske Eksperiment foreløber. I Amerika blev Foredraget imidlertid offentliggjort i vid Udstrækning og ivrigt kommenteret.

Vi for vor Del ved, at Djævelens Hus er kommet i Splid med sig selv. Vi nærer ingen Illusioner om, at Menneskeslægten vil kunne hente sig nyt Livsblod fra Moskva. Nej, det kan naturligvis kun ske ved, at der indføres et Teokrati, men vi mener, at Mr. Shaws Betragtninger om Forholdene i Rusland vil være af Interesse for vore Læsere, ganske særlig da de er fremsat med en endogsaa for ham usædvanlig Styrke og Skarphed. Det er os derfor en Glæde her at bringe nogle Uddrag fra dette bemærkelsesværdige Foredrag.

**

Hallo Amerika! ... Rusland har os til Bedste og ler ad os! Vi er blevet taget ved Næsen, gennembanket, udkældt, afsløret, peget Fingre ad og ikke langt fra fuldstændig knockouted. Vi har holdt moraliserende Foredrag for Rusland, staaende paa Tinderne af vor moralske Overlegenhed, og nu raaber vi til Bjergene om at skjule vor Skamrødme for dets Aasyn. Vi er gaaet i Rette med dette Land for dets Ugudelighed, og nu skinner Solen over Rusland som over et Land, der nyder Guds Velbehag, medens hans Vrede hviler tungt over os og vi ikke ved, hvor vi skal vende os hen for at finde Trøst og Godkendelse. Vi har gjort os til af vor

ubetingede Overlegenhed inden for Højfinansens og af, at dette økonomiske Herrevælde har sin Rod i et sikkert Kendskab til den menneskelige Natur, — og nu er vi bankerot. Eders Præsident, som opnaaede Berømmelse ved at føde det krigshærgede Europas sultne Millioner, kan ikke føde sit eget Folk i Fredstid. ... Det er ganske naturligt, at Russernes Foragt for os ikke kender nogen Grænse. „I Tosser,“ siger de til os, „hvorfor kan I ikke gøre, som vi gør. I kan ikke skaffe jeres Folk Arbejde eller give dem Føde. Vel, saa send dem over til os. Hvis de er i Stand til at gøre Nytte for sig, skal vi give dem baade Føde og Arbejde.“ ...

Og lad mig nu give jer nogle faa Rejsedessiner, i Fald I skulde slutte jer til den Sværm af Amerikanere, der nu ønsker at besøge Rusland og se med egne Øjne, om det er Digt eller Virkelighed. Hvis du er faglært, ganske særlig inden for Maskinindustrien, i passende Alder samt har en god Karakter (de er meget nøjeregnende med Hensyn til Karakter i Rusland), vil du ikke møde mange Vanskeligheder. De vil tage imod dig med aabne Arme. Proletarer fra alle Lande er velkomne, hvis de blot kan føre en Aare i den russiske Baad, saaledes at ikke andre skal slide for dem ogsaa. ... Men pas vel paa! Du maa ikke regne med, at den menneskelige Natur er den samme i Rusland som i Amerika. Min Ven General Dawes, jeres Ambassadør her, talte til mig forleden Dag om den menneskelige Natur, om hvor umuligt det er at forandre den, hvor meget man saa end forandrer sine Institutioner. Inden du rejser til Rusland, vil du gøre vel i at sætte dig videnskabeligt ind i den menneskelige Natur. Den letteste Maade at gøre det paa er at sende Bud til den nærmeste Glarmester efter et Stykke Kit. Kit er nøjagtig som den menneskelige Natur. Du kan ikke forandre det, hvad du saa end gør ved det. Du kan ikke spise det, ikke faa ZEBler til at vokse i det, ikke lappe Klæder med det, men du kan bøje, glatte og forme det, nøjagtig som du vil. Og naar du har formet det, vil det snart blive saa haardt, at du maa faa